

רגעים

שלג לבנון

בְּחִיק הַבַּיִת הַיָּשׁוּן,
מוֹל חַלּוּמוֹת הַתּוֹה שְׁלֵנוּ,
כְּבַתּוֹךְ נִמְלַע עֲטוּף עֶשֶׂן
אֶת לַיְלוֹתֵינוּ הַעֲגֵנוּ.

הָיוּ בּוֹ עֵט וְלֵב נוֹבְעִים.
הִיָּתָה סִיגְרָה מְלַחֶשֶׁת.
יִנּוֹת פְּלָאִים. שִׁירִים טוֹבִים.
סִגְרֵי זְבוּבִים בְּתוֹךְ נְבֻרֶשֶׁת.

בְּךָ הַשֶּׁלֶג, בְּלֵילוֹת,
מָצָא כָּל אִישׁ אֶת מְנַת כּוֹסוֹ לוֹ.
הָעִיר זְמֵרָה בְּמַקְהֵלוֹת
וְרַק אֶתָּה זְמֵרֶת סוֹלוֹ.

הָעִיר פָּרְחָה בְּאוֹר חֶדֶשׁ.
אֶתָּה אֶמְרֶת — לֹא אֶזּוֹז עוֹד.
מִמֶּךָ קִבַּל גְּזוּז עִם קֶשׁ
כָּל בַּעַל חוֹב וּבַעַל מוֹזוֹת.

בְּךָ הִלְלוּ מִתְחַבְּאִים
שָׂאוּ חַלּוּם-מִגְרֵשׁ עֶצוֹר בָּם,
אֲשֶׁר בָּנוּ „בְּתִים” רַבִּים...
לְשִׁיר אוֹתָם וְלֹא לְגוֹר בָּם.

כָּעֵת חֶדֶשׁ בֵּיתְךָ, מוֹבֵן — —
אֲבָל יָדְךָ עוֹד מְלַסְפֶּת:
אֲנִי מִגֵּן לְכֶם גַּם כָּאֵן,
אֶתְּם תַּחֲיוּ אֶצְלִי בְּזַפֶּת.

סָבִיב מוֹכְרִים, שׁוֹכְרִים, קוֹנִים,
אֵךְ פֹּה חוֹמָה עוֹד מְבַצֶּרֶת,
פֹּה מוֹהֵיקָאֲנִים אַחֲרוֹנִים
שׁוֹתְקִים עַל כּוֹס וְעַל מַקְסֶרֶת.